

[Lorentzen.]

nogen som helst vanskelighed at få finansieret en ombygning, hvis det er en nogenlunde fornuftig mand eller kvinde eller selskab, som ejer den pågældende ejendom; det tror vi slet ikke på.

Jeg tror ikke, at det ærede medlem hr. Carl P. Jensen og den højtærede boligminister behøver at være bange for de sociale boligselskabers kritik af dette lovforslag. Jeg vil endda tro, at de herrer hver for sig vil få en blomst og en tak fra disse selskaber, af hvilke mange har en meget nær tilknytning til nogle af den høje regerings medlemmer. Jeg tror, man må sige, hvis man ser nøgternt på forslaget, at mere kunne ingen vente at få, en større favorstilling fremfor andre bygmestre og bygherrer kunne man ikke vente at få. Forskellen er så stor, at vi med vor bedste overbevisning ikke kan stemme for en lånegrænse på 94 pct. til boligselskaberne, og vi vil ikke stemme for de 65 pct., hvor statens garanti kan begynde, slet ikke.

Ændringsforslagene nr. 38, 39 og 40, som er kommet i sidste øjeblik, bærer, som jeg sagde, præg af at være en favor til de selskaber, som i forvejen har fået så rigeligt.

Vi skal ikke vende os stærkt imod ændringsforslag nr. 41, der handler om, hvornår man er mindrebemidlet. Jeg vil kun sige, at den højtærede socialminister behøver vist ikke at være så bange for, at det, jeg kalder det økonomiske demokrati, ikke har nået Danmark endnu, for så vidt jeg ved, kan godt og vel 85 pct. af Danmarks befolkning falde ind under betegnelsen mindrebemidlet efter lovforslaget. Jeg må på ét område give denne paragraf min kompliment, nemlig fordi man for første gang har slettet formuegrænsen, idet man siger: om man har formue eller ikke, er ikke afgørende; det afgørende er, hvor langt ens indtægter rækker, hvor store ens indtægter er. Det finder vi i og for sig et rigtig standpunkt.

Skal jeg rekapitulere, hvad mit parti egentlig tænker om disse lovforslag, så må det for det første blive, at vi er tilhængere af tredjeprioritetsinstituttet, og at vi er meget utifredse med mørklægningen af de forhandlinger, der føres herom med den højtærede boligminister. I det hele

taget må vi tage afstand fra, at der i lovforslaget ikke er taget hensyn til den indsats, som pengeinstitutterne har tilbudt at yde og at yde på frivilligt grundlag og uden statens indblanding. Skal jeg dernæst kort udtrykke, hvorfor vi ikke kan stemme for lovforslaget om boligbyggeri, kan jeg nævne, at vi er imod statens indgreb i nationalbankens naturlige funktioner. Vi er imod at opretholde den store forskelsbehandling mellem de sociale boligforeninger og de private bygherrer. Vi er imod lånegrænsen på 94 pct. for socialt boligbyggeri, og vi er imod lånegrænsen på 90 pct. for parcelhusbyggeriet. Vi er imod, at staten skal stille midler til rådighed for lejerne til køb af ejendomme; men vi har været villige til at drøfte støtte til sociale institutter og til de mennesker, der efter vor opfattelse trænger til hjælp, også hvor det drejer sig om at komme ind i eget hus.

Til slut skal jeg kun sige, at vi heller ikke kan stemme for de af den højtærede socialminister stillede ændringsforslag. Det gør mig egentlig ondt, at den højtærede boligminister har fået socialministerens forslag koblet til sine lovforslag. Den højtærede boligminister var jo en af de dygtigste og flittigste med hensyn til at nå et resultat i folkepensionssagen. Så vidt jeg husker, blev folkepensionsloven vedtaget i oktober 1956, og den daværende socialminister, det nuværende ærede medlem hr. Strøm, holdt dengang ryggen stiv over for ønskerne om at bevare rådighedsbeløbet på 7,5 pct. fra den gamle lov og fik det nedsat til 4,5 pct. ud fra den betragtning, at der i grundbeløbet nu indgik en hel del ydelser, rentetillæg, beklædningstillæg, brændselstillæg, og jeg kan såmænd knap nok huske det alt sammen, således at de foreslåede 4,5 pct. i virkeligheden svarede nøjagtigt til de 7,5 pct. Vi kan derfor ikke nu så kort efter lovens vedtagelse gå med til at forhøje rådighedsbeløbet til 5 pct. det første år og 5,5 pct. det andet år, men må stemme imod, selv om jeg i sin tid sammen med mit parti gik stærkt ind for folkepensionsloven. Jeg var dengang mit partis ordfører, og jeg ønsker ikke, at folkepensionsloven skal forringes; men jeg synes på den anden side, det må være berettiget at sige, at nu må vi vente en lille smule og ikke benytte en-